

TEHES
NÄGUSID

RAHVUSVAHELINE BESTSELLER

AMY HARMON

Amy Harmon
Making Faces
2013

*Raamatu eesti keeles kirjastamise õigus kuulub
eranditult kirjastusele ERSEN.
Selle raamatu reprodutseerimine, tõlkimine ja levitamine
ilma valdaja loata on õigusvastane
ja seadusega karistatav.*

Tegemist on ilukirjandusliku väljamõeldisega. Kõik nimed, tegelaskujud, kohad, kaubamärgid ja sündmused on autori kujutlusvõime vili või leiavad kasutust ilukirjanduslikus kontekstis. Autor on teadlik ilukirjandusliku teose kontekstis kasutatud erinevate toodete kaubamärkide nimetustega seonduvatest ja nende omanike õigustest. Kaubamärkide omanikud ei ole nimetatud kaubamärkide nimetuste avaldamiseks/kasutamiseks volitusi andnud, sellega seotud või seda spondeerinud.

Kaane kujundanud Reet Helm
Toimetanud Marje Mändsalu
Korrektor Inna Viires

Copyright © 2013 by Amy Harmon
All rights reserved.
© 2016 Kirjastus ERSEN

M08312316
ISBN 978-9949-25-936-6

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee

ROOSI PEREKONNALE
DAVIDILE, ANGIELE, AARONILE, GARRETTILE JA CAMERONILE

MA OLEN AINULT ÜKS,
KUID MA SIISKI OLEN KEEGI.
MA EI SAA TEHA KÕIKE,
KUID MA SAAN TEHA MIDAGI.
JA KUNA MA EI SAA TEHA KÕIKE,
EI KEELDU MA TEGEMAST SEDA,
MIDA MA TEHA SAAN.

EDWARD EVERETT HALE

PROLOOG

„Vanad kreeklased uskusid, et kõik hinged, olgu head või halvad, laskuvad pärast surma allilma, Hadese kuningriiki, mis asub sügaval maa all, ja jäävad sinna igaveseks,” luges Bailey valjusti ette, pilk lendamas üle lehekülje.

„Allilma väravat valvas Kerberos, hiiglasuur tige kolme peaga koer, kellel oli lohe saba ja seljal mao pead.” Sellele mõeldes läbisid Baileyt hirmuvärinad ja ta püüdis endale ette kujutada, kuidas Herakles end tunda võis, kui ta koletisega esimest korda kohtus, teades, et peab temast paljaste kätega jagu saama.

„See oli viimane ülesanne, mille Herakles pidi täitma, samas aga kõige raskem. Herakles teadis, et kui ta siirdub allilma ning kohtub seal koletiste ja vaimudega ning võitleb deemonite ja müütiliste olen-dite vastu, ei pruugi ta enam elavate riiki naasta.

„Kuid ta ei kartnud surma. Herakles oli surmaga mitu korda silmitsi seisnud ja ootas igatsusega päeva, mil ta ükskord lõputust sunnitööst pääseb. Niisiis läks ta allilma, salaja lootes seal kohata talle armsate, kaotatud inimeste hingi, kelle pärast ta nüüd oma patte lunastas.

SUPERSTAAR VÕI SUPERKANGELANE

Esimene koolipäev – september 2001

Võimlas oli nii palju kisa-kära, et Fern pidi lausa Bailey kõrva juurde kummarduma ja valju häälega rääkima, et too teda kuuleks. Ratastooliga ringi liikuv Bailey oleks suutnud endale ka ise läbi kihava inimhulga teed teha, kuid Fern tõukas tema tooli selleks, et nad teineteist ei kaotaks.

„Kas sa Ritat näed?” hüüdis Fern ja vaatas otsivalt ringi. Rita teadis, et nad pidid leidma kohad tribüüni alumises reas, et ka Bailey saaks nende juurde jääda. Bailey osutas sõrmega ning kui Fern ratastooli sinnapoole tüüris, avastas ta peagi Rita, kes lehvitas neile nii pööraselt, et ta lopsakad rinnad üles-alla hüplesid ja kohevad blondid juuksed metsikult ümber õlgade lendlesid. Nad olid teel tema poole ja Fern lasi nüüd Baileyl ise ratastooli juhtida, ronis samal ajal üle pinkide ja istus Rita taha teise ritta, Bailey aga jäi ratastooliga nende lähedale pingirea lõppu.

Fern vihkas neid enne spordivõistluste algust toimuvaid ergutuskoosolekuid. Kuna ta oli väikest kasvu, nügiti ja muljuti teda alati, ükskõik kus ta istus, seepärast ei tundnud ta ergutushüüete ja jalgade trampimise vastu erilist huvi. Ta laskus ohatas pingile ning kogus end seesmiselt, et pool tundi kestvale juubeldamisele, valjule muusikale ja jalgpallurite ergutamisele vastu pidada.

„Palun hümnini ajaks püsti tõusta,” kõlas läbi mikrofoni kriiskav hääl, mille peale inimesed kõssi tõmbusid ja kõrvad kätega kinni katsid, kuid mis tõi spordisaali vaikuse.

„Poisid ja tüdrukud, meil on täna teie jaoks midagi erilist varuks.” Connor O’Toole, tundud ka kui Beans, hoidis mikrofoni käes ja ta

näol oli lai naeratus. Beansil oli alati midagi huvitavat varuks ja see-
pärasst võitis ta kohe kõigi tähelepanu. Tema vanemad olid iiri ja his-
paania päritolu ning tema nõbinina, säravad pähhelpruunid silmad ja
kuratlik naeratus moodustasid ta oliivikarva nahaga kontrasti. Pealegi
rääkis ta meelsasti ja polnud kahtlustki, et ta nautis aega, mil ta sai
mikrofoni käes hoida.

„Meie kõigi sõber Ambrose Young kaotas kihlveo. Ta lubas, et kui me
esimese mängu võidame, laulab ta tänasel ergutuskoosolekul üksi hümmni.”
Oli kuulda ohkeid ja tribüünilt kostvad hääled muutusid üha valjemaks.

„Kuid me ei võitnud ainult esimest mängu, võitsime ka teise
mängu!” Pealtvaatajad möirgasid ja trampisid jalgu. „Kuna Ambrose
Young on sõnapidaja mees, siis tuleb ta täna meie ette ja laulab rahvus-
hümmni,” teadustas Beans ja viibutas mikrofoni sõbra suunas.

Beans oli lühikest kasvu. Kuigi ta käis juba lõpuklassis, oli ta üks
meeskonna väiksemaid mängijaid ja sobis rohkem maadlusmatile kui
jalgpalliväljakule. Ka Ambrose oli lõpuklassi õpilane, kuid tema ei
olnud väikest kasvu. Ta oli Beansist tunduvalt pikem – tema biitseps
oli peaaegu sama jäme kui Beansi pea – ja ta nägi välja, nagu oleks ta
mõne romantilise sisuga raamatu kaanelt maha astunud. Isegi tema
nimi oli niisugune, mis sobis armastusromaani kangelasele. Fern tea-
dis seda paremini kui keegi teine. Ta oli tuhandeid selliseid romaane
lugenud. Alfaisased, tugevad kõhulihased, tulised pilgud, õnnelikud
lõpud. Kuid keegi neist ei suutnud võistelda Ambrose Youngiga, ei
raamatutes ega reaalses elus.

Ferni silmis oli Ambrose Young täielik iludus, Kreeka jumal liht-
surelike hulgas, filmi- või muinasjututegelane. Erinevalt teistest pois-
test olid tal pikad tumedad lainelised õlgadeni ulatuvad juuksed,
mida ta aeg-ajalt tagasi lükkas, et need ta pikkade tihedate ripsmetega
pruunidele silmadele ei langeks. Kandilise lõua tõttu ei mõjunud ta
iludusena, pealegi oli ta oma kaheksateistkümnendaks eluaastaks mee-
ter üheksakümmend pikk, kaalus sada kilo ning tema keha oli õlgadest
kuni kauni kujuga sääremarjadeni lihaseeline.

Räägiti, et Ambrose'i emal Lily Graftonil, kes ajas taga menu, oli
olnud New Yorgis armuafäär ühe Itaalia pesumodelliga. Suhe lõppes
kohe, kui pesumodell sai teada, et naine on rase. Mahajäetuna ja lapse-

ootel pöördus ta koju tagasi ja langes oma vana sõbra Elliott Youngi troostivate käte vahele, too abiellus Lilyga meelsasti ning tunnistas tema kuus kuud hiljem sündinud poisi oma lapseks. Linnaelanikud pöörasid kenale sirguvale poisile suurt tähelepanu, eriti seetõttu, et väikest kasvu blondil Elliott Youngil oli kauni kehaga lihaseline tumedate juuste ja silmadega poeg, kes oleks väga hästi pesumodelliks sobinud. Neliteist aastat hiljem, kui Lily Elliott Youngi maha jättis ning New Yorki Ambrose'i tegeliku isa otsingutele suundus, ei olnud keegi üllatunud. Üllatus oli aga see, et neljateistaastane Ambrose jäi Hannah Lake'i Ellioti juurde.

Selleks ajaks oli Ambrose endale väikelinnas juba nime teinud ning inimesed arvasid, et see oligi põhjus, miks ta jäi. Ta suutis visata oda niisama kaugele kui müütiline sõdalane ning jalgpalliväljakul vastaseid oma teelt minema pühkida, nagu oleksid need paberist. Ta viis pesapallimeeskonna regionaalsetele meistrivõistlustele ja suutis juba viieteistaastaselt korvpallis pealtpanekuid teha. Kõik need saavutused olid muidugi mõista märkimisväärsed, kuid tegelikult olid Ambrose'i oskused maadlusmatil need, mis temast kuulsuse tegid, sest Pennsylvania osariigis asuvas Hannah Lake'is oli maadlus niisuguseks hulluseks kujunenud, et kohalikud poed pandi matši ajaks kinni ja edetabeleid jälgiti nagu loterii võidunumbreid, heal juhul võis seda võrrelda vaid jalgpalli staatusega Texases.

Niipea kui Ambrose mikrofoni võttis, jäid kõik vait, sest sellest etteastest pidi saama tõeliselt meelelahutuslik hümni massimõrv. Ambrose oli tuntud tugevuse, hea väljanägemise ja sportlike saavutuste poolest, kuid keegi polnud teda kunagi laulmas kuulnud. Vaikus oli tulvil eufoorilist ootusärevust. Ambrose tõukas juuksesalgu näolt ja pistis käe taskusse, nagu tunneks ta end ebamugavalt. Siis naelutas ta pilgu lipule ja hakkas laulma.

„Oh, say can you see by the dawn's early light...” Pealtvaatajate hulgast kostis taas ohkeid. Mitte seepärast, et Ambrose laulis halvasti, vastupidi, ta laulis väga hästi. Ambrose Youngil oli hääl, mis sobis ta olemusega. See oli pehme, sügav ja uskumatult nüansirikas. Kui tume šokolaad oskaks laulda, laulaks ta nagu Ambrose Young. Ferni keha läbis värin, kui noormehe hääl ankruna ta keha ümber haakus, sügavale tema sisse tungis ja teda endaga kaasa rebis...